

fusionem. Enimvero si Persuasori quoque dedissemus numquam Romæ fuisse Petrum, nulla tamen veri esset similitudo cur crederemus ex Babylonia scripsisse, aut ibi diutius traxisse moram. Omitto quod licet Babylonicæ Ecclesiæ nomine salutem adscribat, non tamen continuo necessarium est Babyloniæ quoque scriptam Epistolam. Potest namque & de absente Ecclesia illud intelligi, quod Pauli testimonio convincemus. *Salutant vos*, inquit ad Romanos, *omnes Ecclesiæ Christi*. Nunquid nam Paulus aut tunc erat aut olim fuerat apud omnes Ecclesias? Rursus in priore ad Corinthios. *Salutant vos omnes Ecclesiæ Asiæ*, cum Philippis scripta sit epistola, quæ urbs fuit Macedonia, nunc autem eversa. In posteriore vero; *Salutant vos omnes sancti*, cum pauci fortasse admodum tunc essent cum Paulo. Dixisset certe Petrus si in Babylone Ægyptia tunc fuisset. *Salutat vos quæ mecum est Ecclesia*, velut interim Paulus *qui mecum sunt Sancti*, nisi & qualis tunc esset Romæ divinorum humanorumque confusio, eo potissimum vocabulo significare voluisset, tacito proprio Romæ nomine, ne forte exceptis litteris, incitarentur in Ecclesiam Romanorum animi. Quod & Paulus fecit scribens se ex ore Leonis liberatum, nisi ridicule non Nerone sed id animal, quod nomen significat velimus intelligere. Omitto præterea, quod Papias Apostoli Joannis auditor, Romam dixit figurate pro Babylonia apud Petrum intelligi. At vero cum non multum a Strabonis ætate distent Petri tempora, credo equidem Persuasorem opinatum, Petrum humanitate ductum in Ægyptum perrexisse, ut milites Romanos qui illic in præsidio erant, ad
Chri-

Christum converteret, ex quibus illa demum conflata sit Ecclesia, cujus nomine salutem ascribit. Cum enim undique solitudines essent, magno iudicio is qui tamquam operarius in segetem missus fuerat, non frequentia populorum celebrem aliquam regionem, sed arcem hanc in desertis munitam sibi elegit, ut ductum quispiam dicat desiderio visendarum Pyramidum. Cum vero sciamus ubi Paulus prædicavit, vicissim quoque scimus quibus persuaserit fidem, quod item de Jacobo, Thoma, Joanne, & aliis possumus dicere. At vero Petrus ipse, qui primus Christum *Dei filium* confessus est, cui soli dictum legimus, ut *oves agnosque pasceret*, qui se electum dicit, ut per os ejus gentes agnoscerent veritatem; quæro quidnam in hac solitudine tam longo temporis spatio fecerit? Antiochia certe prior illius pontificia Sedes Evodium, Egnatium & ne plura prosequar ab illorum disciplina Chrysofomum nominabit; Clementem, Dionysium, Didimum, Athanasium, Petrum, Cyrillum Alexandria; vera autem Petri Sedes Romana civitas instituta Petro, non minus in Ecclesiæ primordiis sanctissimis doctissimisque hominibus referta fuit, quam ante Christum cognitum in disciplina militari clarissimis Imperatoribus.

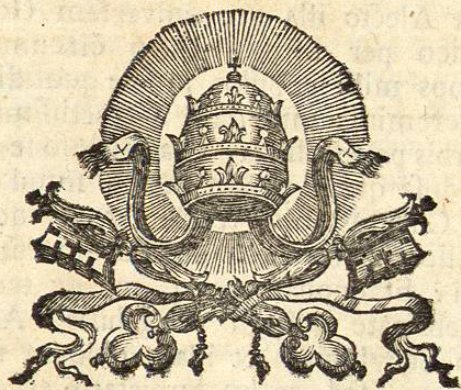
Quoniam vero in operis peroratione omnino mihi non admonendus solum, sed increpandus etiam Persuasor esse videtur, pollicitusque sum, me non severe, non acriter, non austerè cum ipso acturum esse, sed leviter, sed urbane; excitandus mihi esse videtur a superis aliquis ex Apostolorum familia, qui a Christo sibi concessa libertate utens, optimam causam paulo vehementiori oratione tueatur. Existat igitur potissime ipse Petrus, cu-
jus

jus negocium agitur, qui gravitate illa digna Principe Apostolorum, tanquam e sublimi aliquo suggestu, totius orbis advocata concione, non minore eloquentia quam vi efficacique orationis semet ipsum causamque suam defendat, oblitusque paulisper incredibilis illius jucunditatis qua jam tot seculis fruitur, dignam dolore maximo, dignam tantâ contumelia vocem emittat. Sic igitur ut opinor aget, sic loquetur. Ita ne ego de universo hominum genere promeritus sum, non modo cum squallore, catenis, & carcere, quæ quidem per sepe gravia & aspera videntur, sed cum immanissimis hostibus, cum crudelissimo totius orbis tyranno, cum flammis, gladiis, crucibus denique die nocteque decertans, ut nunc demum a loco graduque dejectum in horridas asperasque solitudines, velut capite damnatum relegaretis? Nonne satis magno cum impetu arcem totius orbis, fulmen illud prædicationis nostræ concussit, ut qui inde secutus est fragor, omnibus notus esse videatur? Nonne præclare testata inscriptaque sanguine nostro trophæa reliquimus, quæ fixa nunc etiam immotaque persistere, nemo hæcenus ausus fuerat denegare? O frustra suscepti mei labores, frustra superata tormenta! Ego cum genus humanum, quod afflictum perditumque jacebat, a Deo Opt. Maximo excitandum suscepissem, ad eam potissimum partem primas cogitationes meas converti, quæ non modo plus cæteris teterrimo morbo laborabat, sed quæ in reliquis quoque crudelissimæ illius pestis venenum fundere posse videbatur. Ego cum portentum illud ex Samaria profectum, velut Hydram Herculis singulari certamine aggressus, maximis viribus perstravissem; ego denique cum

cum salutis vexillum in urbe totius Orbis longe principe, atque adeo in ipso Capitolio erexissem, mihi numquam hoc usu sperarem venturum, ut quos sudore, quos sanguine meo maxime conservatos volueram, ab illis potissimum, ex ea sede, quam proprio mihi sanguine pararem tanto cum scelere deturbarer? Parum profecto vobis erat, quod impia quadam excogitata doctrina gentem Bohemorum olim hostibus meis infestissimam, nunc in memet ipsum tanto cum impetu commovissetis: quod ferocissimos Saxoniarum populos præcipuos nominis mei cultores, nefariis quibusdam persuasionibus a me alienassetis; quod faces denique sicut Aleto illa per universam Germaniam atque adeo per totum orbem circumferentes, amicissimos mihi populos in me quotidie inflammare niteremini; nisi etiam a sanctissimis illis Romanæ urbis penetralibus, ab aditu ipso templi mei, ab Urbe ipsa quam expurgandam simul & conservandam Christus mihi tradiderat, nunc demum me expellere tanto cum populorum tumultu conarentini? Et quoniam, rogo, me ex tanta hominum celebritate ejectum relegabitis? An potissimum in Babyloniam & illam quidem non Arabiæ tantum, sed totius impietatis arcem atque perfugium? Quidnam interroganti Christo responsurus sum me per tot annos egisse, quot vos me loca illa inhabitasse contenditis? Quodnam adjumentum teneris adhuc Christianæ reipublicæ incunabulis præstitissem? nullus certe ad hanc diem Babylonius, nullus Arabs auditus est non modo pro Christo depugnasse, sed Christiani etiam nominis non inimicissimus. Siccine vobis verissime fit, illius quam vos confingitis Babylonice Eccle-

264 DE ITIN. ROM. D. PETRI L.II:

clesiæ à me posita fuisse fundamenta, sic Arabiam me optimis & institutis & moribus constitutam stabilitamque reliquisse, ut fax illa totius orbis, pestis perniciosæque religionis Christianæ ex illa potissimum regione exierit, quam ego regendam gubernandamque suscepissem? & ex qua nihil unquam non modo pietati apostolicæ consentaneum, sed nisi omnino tetrum, impium, sceleratum, detestandumque prodiisse non dubitamus.

AN-

ANNALES
SS. PETRI ET PAULI:
ACCEDIT
APPENDIX MONUMENTORUM
DE RORUM GESTIS CULTUQUE
IN URBB.